

Statsministeren har også brugt dagen i dag til at gentage, hvor ufattelig meget offentlig service statsministeren mener, at han hjælper folk med. Men det nytter jo ikke, når folk oplever det modsatte, og det er derfor, at jeg tror, at der er grund til at advare mod Chiracsyndromet. Pas på, det går frygtelig galt. Der tror jeg som sagt statsministeren kan have nytte af at snakke med Chirac.

Kl. 21.55

Et andet område, hvor jeg tror, at Chirac kan give statsministeren gode råd, er i forhold til uddannelsesområdet. Når statsministeren siger, at regeringen bruger flere penge også på uddannelse, ved man jo godt, at det ikke passer. Man ved det ude i folkeskolen.

Den tidligere undervisningsminister, fru Ulla Tørnæs, sagde ude på slotspladsen, at det, når gymnasieelevernes fornemmelse var, at deres uddannelse blev beskåret, var, fordi de var blevet vildledt af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Det betyder, at den fornemmelse, de alle sammen sad med fra deres egen dagligdag, slet ikke passede. Jeg tror, at det igen er et udtryk for Chiracsyndromet, at virkeligheden og den opfattelse, som i det her tilfælde undervisningsministeren havde, slet ikke passer sammen.

Det samme gælder forskningen, det samme gælder miljøet, og det samme gælder, synes jeg, også statsministerens lidt underlige svar på eksemplet med den fattige familie, som jeg ved beskæftigelsesministeren kender, fordi det har været i Arbejdsmarkedsudvalget. Statsministeren siger: Jeg kender ikke vedkommende familie. Fair nok. Det synes jeg bestemt heller ikke at man kan bebrejde statsministeren. Jeg kunne heller ikke svare på det, hvis jeg blev spurgt om et konkret eksempel.

Men det, jeg synes er forstemmende, er: Er det virkelig rigtigt, at hverken statsministeren, de borgerlige ordførere fra Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti ved, at det er konsekvensen af deres politik? Det er jo langt mere alvorligt end det at kende den enkelte familie.

Er det virkelig rigtigt, at man ikke ved, at der er etableret en ny fattigdom af den her størrelsesorden, hvor der er familier, der er desperate? Er det rigtigt, at man ikke har læst årsrapporten fra Rådet for Socialt Udsatte, der siger, at 73 pct. af dem, der har været på kontanthjælp i mere end 1 år, er syge ligesom familien her, som lider af depression og fødselsdepression. Uanset hvor langt man sætter dem ned i kontanthjælp, vil de ikke kunne tage et job, fordi de er syge. Er det virkelig ikke sivet ind hos regeringen, hos hver-

ken Venstre, De Konservative eller Dansk Folkeparti?

Det synes jeg er alarmerende, for det, statsministeren kunne have svaret, var: Jeg kender ikke den konkrete familie, men jeg ved godt, at vi har været med til at etablere en ny type fattigdom, som er beskrevet i rapport efter rapport også af folk, der ikke er i nærheden af venstrefløjen i dansk politik, men af de humanitære organisationer, der giver hjælp til jul, og dem, der er optaget af børns forhold.

Jeg synes, det er forstemmende, at vi har en regering, at vi har tre regeringspartier, og ingen af dem kender den ny fattigdom. Her vil jeg igen advare mod det, man kunne kalde Chiracsyndromet, nemlig at virkeligheden og det, regeringen opfatter som virkeligheden, ikke længere har nogen berøringspunkter.

Det problem forstærkes jo af, at vi har et Dansk Folkeparti, som har et voldsomt behov for at bevare det rygmærke, hvor der står, at det er et socialt parti, et rygmærke, som de efter min opfattelse har fået fuldstændig uretmæssigt. Det betyder, at Dansk Folkeparti bruger hele energien på at fornægte det billede, som enhver kan se, nemlig at vi er på vej mod et delt Danmark, hvor de sociale forskelle øges, hvor de velhavende bliver voldsomt rige, hvor den gruppe, der er hægtet af, er hægtet fuldstændig af i et omfang, som vi ikke har set i mange år.

Regeringen vil ikke se det. Dansk Folkeparti vil ikke se det, fordi det vil være et problem for Dansk Folkepartis projekt, fordi det er svært at tjene to herrer. Man tvinger et skattestop igennem, der giver færre penge – det er jo konsekvensen, det kan enhver se – og samtidig vil man ikke vedkende sig konsekvensen, så Dansk Folkeparti har måske også behov for at tale med Chirac og få lidt analyse af det, der hedder Chiracsyndromet, nemlig det, at man ikke længere kan se sammenhængen mellem virkeligheden og det, man går rundt og siger.

Jeg vil så runde af med at overbringe statsministeren – for jeg ved ikke, om der er en brevsprække i døren – et brev, hvor den her sag, som ikke er en enlig svale, men en typisk sag for det nye fattige Danmark, vil blive bragt.

Så vil jeg sige til statsministeren: Vi kommer gerne til døren, men i modsætning til de andre har vi ikke en eneste illusion om, hvad det her drejer sig om. Vi ved, at den her regerings absolutte modsætning i dansk politik hedder SF. Det betyder, at vi på de afgørende stræk, når vi diskuterer social retfærdighed, når vi diskuterer